

Bilag 15.

FORENINGEN AF REVALIDERINGSCHEFER

Den 9. marts 1973.

En kommentar til forslaget til lov om social bistand.

Som svar på socialministerens høring i forbindelse med det i oktober måned d.å. udarbejdede foreløbige udkast til forslag til social bistandslov, afgav foreningen af revalideringschefer en udtalelse, som er vedlagt som bilag til denne redegørelse.

Efter at være blevet bekendt med det for folketinget den 12. januar 1973 forelagte forslag til lov om social bistand, har foreningen fundet anledning til at søge foretræde for folketingets socialudvalg.

I forbindelse med dette foretræde har man gerne ønsket, for så vidt angår revalideringslovens integration i forslaget til social bistand, at fremhæve følgende:

A. Almindelige bemærkninger:

1. Idet man i øvrigt anerkender det énstrengede system som udgangspunkt for socialreformkommissionens forslag om en social service- og bistandslov, skal man allerede beklage, at ordet „service“ er udgået af overskriften til det foreliggende lovforslag, idet der netop i dette ord er udtrykt en særlig forpligtelse for den sociale medarbejder i forhold til sin klient. En forpligtelse med dette indhold kan ikke direkte udledes af lovens tekst, men kun af bemærkningerne til lovforslaget. På samme måde indeholder lovforslaget ikke retningslinier for fastlæggelse af serviceniveauet, der herved er henlagt til den enkelte forvaltning.

2. Uanset, at man som anført klart kan tilslutte sig princippet om, at det sociale bistandstilbud bør placeres så nær borgeren som muligt, skal man ikke undlade at pege på, at netop dette nærhedsprincip kan være belastende i tilfælde, hvor afdækningen af en række personlige problemer er en forudsæt-

ning for en revalideringsmæssig rigtig og forsvarlig løsning. Dette vil ofte forekomme i revalideringssager — og måske især — i en række mødrehjælpssager. — Det må anses for utvivlsomt, at en klient med belastende problemer af helt personlig art vil kunne foretrække at henvende sig til en rådgiver, som han eller hun vil opfatte som mere neutral, end han eller hun umiddelbart vil opfatte den lokale socialforvaltning, specielt hvor det drejer sig om en mindre kommune. En mulighed for henvendelse i en institution uden for det lokale område vil derfor i sådanne tilfælde kunne være helt afgørende for den åbne dialog mellem klient og rådgiver, som i en social behandlingssituation ofte vil være en afgørende forudsætning for, at den tilsigtede totalitet i sagsbehandling og -afgørelse kan opnås.

Når man sammenholder dette med det endnu begrænsede uddannelsesniveau, for så vidt angår personalet i primærkommunerne med hensyn til metode og teknik i en social behandlingssituation, er det foreningens opfattelse, at man bør overveje mulighederne for en fakultativ adgang for den enkelte klient, der befinder sig i en personligt belastet situation, til at vælge mellem at få sit problem taget op i primærkommunens sociale forvaltning eller i det amtslige socialcenter, således at dette i hvert fald indtil videre bør være åbent for personlige henvendelser og — alt efter den enkelte sags særlige natur — for konkret sagsbehandling.

Dette strider ikke mod forudsætningen om, at al økonomisk bistand ydes gennem primærkommunen, idet det langt fra er alle sociale behandlingssager, der behøver at udløse økonomisk bistand. — Ser man på